

[Poul Hartling.]

kunne man være med til at overveje. Hvis det lykkes at få denne bestemmelse fjernet, så vil jeg betragte det som et skridt i den rigtige retning, og så vil der være mange, som vil takke os for, at vi har fået regeringen til det.

Det tredje var, at vi ikke ville være med til nogen ensidig særfinansiering af det almennyttige boligbyggeri.

Det var de tre konkrete betingelser, som vi stillede op, og det var ikke tilfældige betingelser, men centrale punkter, som fører lige ind i det, som for venstre er vigtigt ved boligløsningen. Man vil somme tider give det udseende af, at man ved denne boligløsning har foretaget et vigtigt økonomisk indgreb, hvorved man ligesom er med til at bringe tingene på plads. Jeg tror, at det, man meget nemt kommer til at gøre ved dette, er at forøge inflationen, for man forøger huslejer, man forøger parcelhusejernes ydelser eller skat — hvordan man nu vil udtrykke det — sådan at man gør det sværere både for dem, der bor i lejligheder, og for dem, der bor i huse. Hvis man endelig ville gøre det, altså på denne måde pålægge folk ekstrabyrder, så kunne der være mening i det, hvis det indgik i en økonomisk politik, der førte til skattelettelser. Men en boligpolitik, der fører til, at man vil holde boligbyggeriet i gang på en måde, vi ikke synes om, det har ikke noget med det, vi kalder økonomisk politik at gøre. Derfor holder jeg fast ved det udtryk, at det er en dårlig boligløsning, og derfor vil vi stemme imod den i morgen.

Herefter vender jeg mig til statsministeren, som sagde, at målsætningen for regeringens politik var udtrykt i åbningstalen, og at regeringen havde viljen til at føre lovforslagene igennem. Det har jeg sådan set ikke betvivlet. Jeg tror da gerne, at regeringen har viljen til at føre lovforslagene igennem, men så har den måske savnet modet eller evnen eller noget andet vigtigt i den sammenhæng, for i alt fald står det fast, at hvad angår de ting, jeg særlig angreb, har man ikke ført åbningstalen igennem. Ordene om

viljen og det nødvendige hang jo sammen med betalingsbalancen. Åbningstalen blev holdt af den tidligere statsminister, hr. J. O. Krag, men det er en åbningstale, som den nuværende statsminister har overtaget fuldt ud og vedkender sig — det tvivler jeg ikke om. I denne åbningstale sagde den tidligere statsminister, hr. J. O. Krag, at hvis man nu havde den nødvendige vilje og traf de nødvendige beslutninger, så kunne man nu klare det med betalingsbalancen. Det, vi bebrejder regeringen, er netop, at det nu går den gale vej med betalingsbalancen.

Jeg nævnte særlig løfterne i åbningstalen angående afskrivning på maskiner. Herom siger statsministeren nu — jeg citerer: „Det var vel ikke så pokkers nødvendigt at realisere det lige nu“. Jeg ved ikke, hvor stærke ord man skal bruge, men det var åbenbart nødvendigt i oktober, for da stod det i åbningstalen, og det var nødvendigt flere måneder frem. Det, som imidlertid er det politisk interessante, er jo, at SF fandt, at det var højst unødvendigt og forkasteligt, og det endte som SF ville på dette punkt. Så kan man sætte for og bag og snakke udenom og indenom, det er resultatet, og det er kendsgerningen, og det må være rimeligt, at man peger på det.

Statsministeren var utilfreds med, at jeg også i dag havde opfordret til valg, og statsministeren sagde, at det principielt rigtige var at sidde perioden ud, og regeringen ønskede at blive siddende. Det er gået op for os — og jeg tror, det er gået op for hele befolkningen — at regeringen ønsker at blive siddende. Jeg tror, at noget af det, der volder kritik, er, at man har en fornemmelse af, at regeringen ønsker at blive siddende, næsten for enhver pris. Der er uro ude i befolkningen, og jeg tror, det hænger sammen med den binding, som regeringen er i. Det prøvede jeg at sige. Jeg mener, at regeringen på mange måder befinder sig i en umulig situation. Det kan statsministeren naturligvis ikke anerkende, og det må vi så tage til efterretning. Jeg forstår, at statsministeren ikke vil bruge sin ret til at udskrive valg, og